

Nie je začiatok bez konca

ZNOVUZRODENIE
POD TOSKÁNSKYM SLNKOM

Láska hory prenáša. Máriu Mikloškovú preniesla zo Slovenska až na vrchol jedného z toskánskych kopcov nad dedinou Vicopisano. V jej príbehu je niekoľko začiatkov a koncov, vrcholov i pádov. Prečítajte si o znovuzrození očami (a srdcom) krásnej a silnej ženy, vnímavej umelkyne, matky dvoch synov a majiteľky olivovej farmy v Toskánsku. Farmy, ktorú spolu s mužom pred rokmi kúpili a vytoplali. S Oliwoodom, ako tento malý olivový raj nazvali, sa za tie roky zrástli do takej miery, že v ňom Mária našla nielen domov, ale aj inšpiráciu pri tvorbe svojej prvej knihy. Žánrovo spadá do kategórie kuchárok, v pozadí sa však odohráva aj príbeh veľkej lásky, ktorá ovplyvnila niekoľko životných začiatkov a koncov. Oliwood jej bol súdený, hoci pred pár mesiacmi počas prírodnej katastrofy takmer zhorel na popol. Napokon sa apokalypsa od ich olivových hájov odvrátila. V živote Márie však zhorelo niečo iné.

LÁSKA, KTORÁ MI ZMENILA ŽIVOT

Ten, kto niekedy ukončoval životnú etapu, nech už išlo o čokoľvek, iste vie, že táto fáza nemusí byť vždy len v eufórii a vzrušení. Ale občas sa skrátka nedá inak. Pretože láska. Pretože túžba stať sa matkou. Pretože osud. Pretože bez konca nemôže prísť začiatok. Ani znovuzrodenie.

Môj život bol spočiatku trochu nudný. Do svojich osemnástich som vlastne žila iba školou. Skoro ako v celibáte. (úsmev) Ale potom sa mi otvorili oči, aj svet. Po VŠVU som chvíľu tápala a nevedela, ako sa uplatniť, ale čoskoro sa mi podarilo dostať sa k práci stylistky a mejkapovej artistky. Bolo to vzrušujúce obdobie. Večierky, prehliadky, modelky, celebrity... A uprostred toho celého ja. Práca ma bavila, cítila som sa v nej ako ryba vo vode. Lenže potom „to“ prišlo. A ja za „to“ budem navždy vďačná. „To“, čo všetko zmenilo, bola láska. Zrazu som bola pripravená opustiť celý svoj doterajší život, rodinu, priateľov, kariéru, aj byt v Starom meste, lebo to už pre mňa nemalo zmysel. Rozhodla som sa začať nový život s milovaným mužom niekde v Taliansku, kde pracoval. Cítila som v kostiach, že to bude dobrá voľba. Koniec koncov reč som vedela a mám celkom dobrodružnú povahu, takže som sa nebála, čo bude. Mala som pri sebe muža, ktorý sa mi páčil, do ktorého som sa zalúbila a cítila som, že s ním budem šťastná. Muža, s ktorým som plánovala založiť si rodinu a byť mu verná až konca života...

PRVÉ ROKY V CUDZEJ KRAJINE

Z rušného života v Bratislave som teda odišla na taliansky vidiek. Čo bolo vlastne veľmi dobré. Na dedine – slovenskej aj talianskej – človek nemá núdzu spoznať nových ľudí. Tí, ktorých sme tu stretli na začiatku, sú dodnes naši najlepší priatelia a pomôžu mi s čímkoľvek, keď je treba. Čo je úžasné. Bývala som totiž často sama, keď muž musel odcestovať kvôli práci... Nesťažujem sa. Vedela som, do čoho idem. Po náročných a stresujúcich rokoch v Bratislave som si konečne do sýtosti odpočinula. Občas som písala a prekladala články, chodila som ešte na Slovensko líčiť miss, veľa som sa prechádzala, behala a hlavne som varila – pre muža a pre priateľov. Bol to vtedy taký nekonečný žúr s kamarátmi z celej Európy, ktorí k nám chodili na dovolenky, na Silvestre a ja som sa s láskou o nich starala. Ale chceli sme sa posunúť ďalej. Kúpili sme si v Taliansku náš prvý byt, zosobášili sa a po roku prišiel na svet Leo.

TEXT Maruška Miklošková FOTO archív autorky

SAMA MAMA

Obidve naše deti sú vytúžené. Keď sa narodil Leo, mala som 33 rokov a pred sebou novú, absolútne neznámu životnú fázu. Bolo to bolestivé, ale krásne. Trvalo mi dosť dlho, kým som sa dala do poriadku – z fyzickej aj psychickej stránky. Zažila som si *baby blues*, plakala som, aj keď muž zabudol kúpiť v obchode chlieb. Na druhej strane som nechcela žiadnu pomoc, ani od mojej mamy, keď bol môj muž preč, lebo ja som bojovníčka. (úsmev) Mala som ju však na telefóne každú chvíľu, keď mi radila, ako zahojiť rany po bolestivom kojení, ktoré bolo pre mňa prvé mesiace doslova utrpením. Prehltala som horké slzy, aby sa kvôli mne netrápila... A potom prišiel Christian. To už som bola múdrejšia a zorganizovala som všetky ženy v rodine, aby mi prišli na pomoc. Najskôr prišla moja sestra – ešte pred pôrodom – a starala sa o Lea, aby som si mohla trochu odpočinúť. Po nej nastúpila svokra a nakoniec už s narodeným Christianom prišla moja mama, ktorá bola úžasná. Nosila mi ho každé dve hodiny na kojenie a potom sa obidvom deťom venovala, aby som sa mohla trochu vyspať. MIMOCHODOM, naše deti neprespali celú noc v kuse asi do 5 rokov. Dali nám poriadne zabrať. Teraz prežívame fázu puberty a to je ďalší „záhul“.

OLIWOOD STORY

Keď sme bývali v bytíku, kúsok od centra našej dediny, a deti postupne rástli, chýbal nám výbeh. Koketovali sme s myšlienkou kúpiť olivový háj s približne 250 stromami, jeden sme už aj mali vyhladený, ale domček, ktorý tam stál, nebol príliš obývatelný. A keďže k nám návštevy chodili čoraz častejšie, nemali sme ich kde ubytovať. Jedného dňa som v aleji zazrela oznam pribitý na strome. Hneď sme tam volali a išli sa pozrieť. Rozbúchalo sa mi srdce. Znamenie, povedala som si. Intuícia mi našepkávala, že

toto miesto sa stane naším osobným rajom, kde sa budeme obaja realizovať, deti budú mať výbeh a budeme tam môcť kohokoľvek ubytovať. Bol to dom s obrovským 6-hektárovým pozemkom. Počas jedného roka sme predali naše tri nehnuteľnosti, jednu kúpili, a to všetko s malými deťmi, bez akejkoľvek pomoci. Bola som presvedčená, že keď sme zvládli toto, vydržíme už čokoľvek...

V jedno júlové ráno, keď som sa zobudila už v našom dome, som v bielej dlhej čipkovej nočnej košeli vyšla von a zacítila vôňu vlhkej zeme, stromov a ľalií, ktoré tu kvitli, započúvala som sa do ohlušujúceho ticha, ktoré striedalo cvrlikanie cikád. Rozhodla som sa uvariť kávu v *kotogu* na outdoorovom grile, keďže sme ešte nemali zariadenú kuchyňu. Trvalo to síce asi hodinu, ale môj muž sa na tú vôňu čerstvej kávy zobudil a ja som na hrudi cítila ozajstné šťastie. Asi také ako po narodení detí.

V ÚLOHE FARMÁRKY

Životu na farme nás nikto neučil. Išli sme do toho s tým, že to určite zvládneme. Veď sme si to celé vysnívali. A naša chuť to tu celé zvládť pre nás, naše deti, rodinu a kamarátov bola príliš silná na to, aby nás čokoľvek odradilo. Pri prvom zbere olív sme si nechali poradiť od profíkov z družstva a postupne sa z nás stávali farmári. Každým dňom trošičku. Učili sme sa všetko od základu. Aj kúpa tých správnych strojov na kosenie, či na zber bola veľmi náročná, lebo sme nemali žiadne skúsenosti. Našťastie môjmu mužovi išlo všetko, čoho sa chytil. Cítili sme, že to robíme dobre. Podporovali sme sa navzájom a vraveli si, že na tento projekt musia byť dvaja a my to zvládneme. Keď bol jeden z nás dolu, ten druhý ho ťahal. A podporovala nás rodina aj priatelia, ktorí k nám každoročne chodili na dovolenky a dodávali nám silu, energiu a inšpiráciu. Keď boli oni spokojní, mali sme tú správnu spätnú väzbu, ktorú sme potrebovali. Z roka na rok sme to tu me-

nili. Z džungle sa stala fungujúca záhrada, kde pestujem sezónnu zeleninu a zo starého kamenného domu sa stal funkčný farmársky dom, ktorý má úžasnú energiu a genius loci. Je plný umenia od mojich priateľov výtvarníkov, plný svetla, krásnych výhľadov a spomienok na každú jednu návštevu, ktorú sme tu mali.

Byť farmárom je naozaj ťažké. Vzali sme si na seba zodpovednosť, pôdu, o ktorú sa musíme starať. Ona sa nám za to odvdáči. Verím tomu. Aj napriek únave, vyhoreniam a kladeniu si otázok, či sme urobili dobre, že sme do toho šli, mám pocit, že nič krajšie sa nám nemohlo stať. Prežívam tu naozaj šťastné, krásne, ale aj veľmi smutné chvíle. Sklamanie a bolesť. Ale to všetko k tomu patrí. Emócie, pocit, že žijem naozajstný život, taký, aký som si vysnívala... aj napriek rizikám, ktoré na mňa čakajú.

KONIEC JEDNEJ ETAPY

Čarovný toskánsky svet mi veľa dal, ale aj veľa vzal. Dal mi šancu stať sa lepšou, samostatnejšou, dospieť a dokázať si, že čokoľvek, čo si vymyslím, to zvládnem. Je lepšie, ak ste na to dvaja. Ale bohužiaľ, pre jedného z nás to už celé stratilo zmysel. Napriek tomu mám v pláne ostať tu žiť s deťmi, kým budem vladať. Oni to tu milujú. Nevedia si predstaviť nič iné. Aj preto chcem ďalej bojovať, tešiť sa z nich a zo všetkého, čo sme tu hlavne kvôli nim budovali. Musím sa spoliehať sama na seba. Veľká životná výzva. Nebojím sa, nemôžem. Som predsa bojovníčka.

Pocit, že žijem naozajstný život, taký, aký som si vysnívala... aj napriek rizikám, ktoré na mňa čakajú.

PRACOVNÉ ZNOVUZRODENIE

Po rokoch, kedy som sa starala o svoju rodinu s najväčšou zodpovednosťou a láskou, ktorú som v sebe cítila, som nadobudla pocit, že musím urobiť aj niečo pre seba. Niečo tvorivé, čo by tu po mne ostalo. Aby moje deti nemali spomienku na mamu, ktorá celý čas stála len pri sporáku a cez víkendy, kedy ostatné deti a rodiny chodili na výlety, my sme fachačili v sade a oni boli v dome sami. Preto som sa rozhodla napísať knihu, ktorú som venovala práve im, mojim dvom synom. Je to hlavne zážitková kniha s receptami. Kniha s príbehom. Kniha, ktorá vypovedá o mne. O mojom naladení, vkuse a o tom, čo ma baví, v čom sa cítim komfortne. Fotografujem takmer každý deň. Najviac ma baví fotiť jedlo a atmosféru, v ktorej vzniká. Celý ten proces je jedno

vzrušenie, ktorého výsledok je prekvapením aj pre mňa. Nikdy neviem, ako to dopadne, často je to len improvizácia s ohľadom na čas a podmienky. Spoliehala som sa len na svoju intuíciu, vkus a výtvarný *background*, ktorý bol mojim hnacím motorom. A tak vznikla *Oliwood Party* – kniha, ktorá mi dala chuť ísť ďalej. A už pracujem na ďalšom projekte, ktorý bude úzko spätý s jedlom a rada by som ho predstavila už čoskoro. Teším sa naň. Teším sa na všetko pekné, čo ma ešte čaká. Teším sa z predstavy, že moje deti budú raz pyšné na svoju mamu... Snáď im dávam ten najlepší vzor, aký si zaslúžia.